

[Preben Møller Hansen]

ligt som mindretalsregering at få gennemført den politik, man gerne ville have gennemført. Han gav også udtryk for, at man somme tider måtte søge et bredere flertal i Folketinget for at få gennemført nogle af de store, afgørende politiske forandringer her i samfundet. Og han gav også udtryk for, at han må erkende, at der er forskellige opfattelser af forskellige politiske problemer i de fire partier, der danner regeringen.

Og det er jo netop sagens kerne, det er netop det, der har fået undertegnede til som en konsekvens af Fælles Kurs' opfattelse at stille det nævnte spørgsmål til statsministeren. Det er jo nu bekræftet af statsministerens egen mund, at denne regering er handlingslammet.

Så er spørgsmålet unægtelig: Hvad gør man i en sådan situation? Sætter man sig ned med hænderne i skødet og lader to og fem være lige, eller prøver man at tage fat om ondets rod og udbedre situationen? Det mener vi fra Fælles Kurs at man skal gøre, og derfor har vi naturligvis også taget højde for situationen, som vi finder os i.

Der var også spørgsmålet om ansvar. Fælles Kurs føler et absolut og ubetinget ansvar over for de mennesker i vort samfund, der i de sidste fem år har gået fra en mindre god velstand til en dyb fattigdom. Vi accepterer ikke under nogen omstændigheder, at der er mennesker i vort land, der lider skade eller har det mindre godt. Det må være afgørende for os alle i dette Folketing, at vi forstår hver eneste borger. I dette land er vi valgt til at varetage alles interesser. Vi er ikke valgt til kun at varetage en enkelt gruppe, vi er valgt til at varetage hele befolkningens tarv, og det ligger naturligvis Fælles Kurs på sinde.

Statsministeren kom ind på, at man i hvert tilfælde havde fået finansloven igennem, selv om der i denne finanslov var ting, som regeringen ikke ønskede, men så sig tvunget til af omstændighederne, fordi man ville finde det flertal, der var nødvendigt for at få vedtaget finansloven. Det er rigtigt, at finansloven blev vedtaget, og det er formentlig den mest elendige finanslov, der nogen sinde er blevet vedtaget i dette land. Den har været medvirkende årsag til at trække landet endnu mere skævt, end det var i forvejen. Rigdommen hos de få blev meget større, og fattigdommen hos de mange blev mere udtalt. Og det vil sige, at finansloven, sådan

som den blev vedtaget, medfører en yderligere skævdeling af vort folk.

Det er da rigtigt, som statsministeren gav udtryk for, at man fik erhvervsfremme og andet med, og det er da også rigtigt, at Socialdemokratiet var med til at gøre vilkårene endnu ringere for den del af den danske befolkning, som havde det dårligt nok i forvejen. Socialdemokratiet giver rundt omkring i landet og i de respektive fagblade udtryk for, at man fik forbedringer for vore folkepensionister og for vore arbejdsløse, men det skal man tage med et gran salt, for der er ingen rimelighed i at påstå noget sådant.

Med hensyn til arbejdsløshedsunderstøttelsen er det korrekt, at den stiger med virkning for de arbejdsløse den 1. juli 1988, men det er lige så rigtigt, at denne stigning er omkostningsneutral for samfundet, det vil sige, at det er alle de øvrige 2 millioner, der er tilsluttet arbejdsløsheds-kasserne i Danmark, der skal betale gildet, og det vil så sige, at fattigdommen og købekraften i store dele af befolkningen bliver forringet. Stigningerne af bidraget til arbejdsløsheds-kasserne har efterhånden taget et omfang, så man ikke fatter, at det har noget at gøre med erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, idet man selv yder et væsentligt bidrag.

Med hensyn til vore folkepensionister har man også givet udtryk for, at der er en væsentlig forbedring. Det er unægtelig en forfejlet måde at anskue disse ting på, for det er en kendsgerning, at Socialdemokratiet fik gennemtvunget, at man nulkstillede dyrtidsreguleringsordningerne for folkepensionisternes pensioner med virkning fra 1. januar 1988. Det betyder for folkepensionisterne, at der vil gå endnu længere tid, før der udløses en dyrtidsportion, og det betyder selvfølgelig en forringelse.

Hertil kommer den omstændighed, at den 18. alm. vurdering medfører huslejestigninger over hele landet. Vi ved også, at radio- og tv-licens, porto og andet har fået stigninger, og hertil kommer den almindelige prisstigning i samfundet.

Lægger vi disse ting sammen, må vi erkende, at der ikke blev nogen forbedringer af nævneværdig betydning, og derfor er det, sådan som jeg gav udtryk for det, et misfoster af en finanslov, som regeringen fik igennem. Jeg er selvfølgelig vel vidende om, at regeringen gerne så det yderligere forringet, men lad det nu være. Fi-